

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára:	Felétős szerkesztő:	Laptulajdonos és kiadó:	Kéziratokat nem adunk vissza.
Egész évre . . . . . 8 K	OSZESZLY M. VICTOR.	BALKÁNYI ERNŐ.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: B. A. K. a nyi.
Fél évre . . . . . 4 "			Erőnkönyverkeskedésben Alsólendva.
Negyed évre . . . . . 2 "			A nyitlter sora egy korona.
Egyes szám ára 20 fillér.	MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.		

Mai ünnepi számunk főbb tartalma:

Karácsonyi legenda. Irta: Kenedi Géza orsz. képvis. Hangok az éjszakában. Irta: Oszeszly M. Victor. — Mikor az éjjele. (Vers.) Irta: Kozma Imre. — Az én karácsonyom. Irta: Budaváry László. — Söhajok. Irta: Vlay Imre. — „Soha!” (Vers.) Irta: Dr. Tersánczy Gyula. — Karácsonykor. (Vers.) Irta: Váradi Antal. — Szent-Karácsony. Irta: L. J. — Az anya imája. (Vers.) Irta: Gyencsy István. — A koldus karácsonya. Irta: Barsony István. — Az ablakfüggöny. Irta: Szomaházy István. — Pócsa-sors. Irta: Heltai Jenő. — Karácsony a szerkesztőségben. Irta: Pinty urfi. — Tavasz. (Vers.) Irta: Landányi Sándor. — Viszontlátás. Irta: Lorándy Tivadár. — Betegen. (Vers.) Irta: Oszeszly M. Victor. — Lánynevében. Irta: Hf. Revereñtes István. — Esik. . . . . Irta: Hf. Orsits Ferenc. — Estek. Gyjtötte: Mik. — Aförizmak.

Hangok az éjszakában.

Irta: OSZESZLY M. VICTOR.

Karácsony éjjelén, amikor tömjénfüstös a levegő és imát mondanak a hívők a Természet Úrához, egy rongyos ember, aki igen-igen messziről jöhett, megallott az utlemi fészület előtt és — képzeli el! — nem emelte meg a kalapját. Nem emelte meg, mert úgy találta, hogy nem érdemes megemélni. Hanem hosszú, kampós vándorbotját odabokta a fészület elé a fagyos földbe, rákönyökölt és merően nézte az Istenember szomorú, sápadt arcát.

És így szólt:

— Itt vagyok megint, lásd, éppen olyan rongyosan, szegényen, vándorolva, mint tavaly, mint azelőtt. Azóta egy hosszú év pergett le az idő orsóján s én bejártam a szent helyeket, voltam templomi szentélyekben, égettem gyertyákat, tédeltém örök-hosszat, de az én nagy nyomoruságomom, szerencsétlenségem nem segített semmi. De nem is a magam baja faj nekem, nekem, aki egyszer életemben, akaratomom kívül olyan nagy hibát követtem el elened, amelyre nincs bűnbocsánat az égi paragrafusokban. Hanem mit vétett a családom, mit vétettek az árthatlan gyermekeim, akik még tavaly is, meg minden karácsony előtt olyan nehezen várták a Te születésedet, olyan igen szépen kérték a Te jószágodat és fűtetlen szobánk rideg világában oltárt emeltek a Te tiszteletedre?! Mit vétettek,

hogy ott kellett nekik elpusztulniok a Te tiszteletedre emelt oltár zsámoányánl kenyer nélkül, igrálnad nélkül. Te megfeszített Istenember?!

— De nem a családóm sorsát, nem a magam nagy nyomorát jöttem ma elpanaszolni hozzád. Te megfeszített. Hanem jötem azért, hogy a népek kioltó nyomorúságát, istenvertegét panaszoljam el. Nézd, hogy fénylik minden ablak, nézd, hogy világít minden ablak mögött a Te tiszteletedre gyujtott fénygáz és halál-e minden fénygáz mellől a feltörő söhajokat, az ennek ellenére is ájtatos szoiuszomákat, a Te dicsőítésedet?! Halál-e mindezt?! Lásd, ugyanez volt a két tavaly is, meg azelőtt is, ugyanazal a türelmes kíváncsisággal, a Te jószágoda vetett vak bizodalommal, reménységgel várták a Te megszületésedet és ugyanazal az egyformasággal családok benned. Te megfeszített! Igen, csalódtak benned, mert a gondjaid, a sorsüldözöttégük, a nyomoruságuk megvártalok reméltek és várták a Te születésőt és Te még nagyobb gondot, nagyobb nyomoruságot hoztal reájuk. Vagy nem látod-e a kihalt falvakat, a néptelen házakat, honnan már nem dicsérik a Te nevedet, nem magasztalják a Te halhatatlanságodat, mert zésint az éhhalál beforszotta az ajkakat, zésint idegen földekre idegen népek közé futottak az emberek a kétségbejött nyomorok e igralmatlanu kietlen tájáról. . . .

— Ma nem örülnek, mert szomorúnak az emberek. Ma nem a tulvilág fűdvössé-

Karácsonyi legenda.

Irta: KENEDI GÉZA orsz. képviselő.

Valamikor gyermekkoromban, ugy karácsony táján, egy istentelen kőborló emberől hallottam mesét, aki a keresztvetést már rég elfelejtette és imádkozni sem tudott. Éjjel a farkasordító hideg a falu felé zúdult. Világosság látott és betekintett.

Karácsony esteje volt. Odabenn az egész család a betlehem körül énekelt.

A kis Jézuská a jászolban fektűt és az állatok ráleheltek. Fejénél állott Mária, József, meg a pásztorok. Az égben pedig angyalok hirdették nagy csilingelésel:

— Gloria, gloria! . . .

És a tévedező, világjáró ember letérdelt az ablak előtt: keresztet vetett és imádkozott.

Ha ma jelképbe kellene állítani ezt a mesét, azt mondanám, hogy ez a tévelygő alak nem volt más, mint a kőborló Tudás.

Mikor az éjjele. . .

Mikor az éjjele csendesben alszik
S a nyugó világnak pihéges hallisk,
A csillagok ezri futnak le az égen,
A fehér napfény is elveszett már régen:
Hozzád száll a lelkem.

Mikor a csend réme megfogja a lelket
És a hangos világ néma hullá vedlett,
Amikor a lelked vágyó nótája
Vajudó szíveknek legragyóbb álma:
Rád gondolkó sirva.

Mikor vággyal teli bűnös álmáidban
Karodat kitárod tudatlan mámorban,
Sirva vágod a szép, a boldog jóvendőit
S áhítatalú várod azt az eljövendőt:
Epedek utána.

Arcod nem láttam még, telked már ismérnem,
Triédrel közös a legszentebb érzésem,
Vágyom a megérő, a hű életparja,
Akinél én lennék szerető, hű párja
Egész életem át.

Nem ismerve kérlek, hogy szerszess engem,
A legszebb nótám csakis neked zenésem,
Küzköd és dolgozom éjjele-nappal érte,
Mire előjss hozzád, puha lez a fészeked,
Csak te szeress engem! . . .

KOZMA IMRE.

Az én karácsonyom.

— Egy öreg tanító életéből. —

Irta: BUDAVÁRY LÁSZLÓ (Csarnatói.)

I.

Válás és viszontlátás. Szomorú és vidám pillanat. Én is emlékszem válásra és viszontlátásra, de az mindkettő fájdalmas nagyon.

Régen volt. Hat éves, porban játszó gyermek voltam akkor. Olyan gyermek, aki nagyon megfigyelt azt, ami körülötte történt, akit pajzán kedvelései s boldog gondatlanság között már elfoglatlan gyermekes törődési, dacára annak, hogy gondolatvilága nem terjed az anyai kebel melegén, a vesszőparipán, a homokvárakon s a dajka albarombárgató dalain túl. Eoldog voltam akkor. Édes gyermekéveimét csak egy rendkívüli esemény zavarta meg, mely még később is emléghatóatlan kérdés gyanúját állót előttem s eltöltötte sokszor kínzó gyötörésszel keblemet, az, hogy miért nem láthatom én soha az édes apámat, miért nem csókolhatom meg munkától hevült homlokát, erős, férfias kezeit, miért nem ölelhetem át keblét forró, gyermeki szeretettel, miért nem jön ő soha közém, pedig anyám és nagyobb testvéreim annyit sirnak utána, oly sokszor söhajjait el nevet s annyiszor várják őt haza este, reggel s dörög, viharos éjszakákon?! Miért? Miért?

Oly váratlanul szakadt el tőlünk. Világosan emlékszem reá. Erős, széles vállú ember volt.

Nagy, fekete szeméit egy elcsodáltam s emlékszem arra, hogy azokban sokszor láttam könnyeket csillogni. Mindig fényes ruha volt rajta, ragog gumokkal, az oldalán széles, csörgő kard, melyly úgy szerettem el-eljászadozni. Csak nagyon ritkán volt otthon, akkor is csak kevés ideig. Sohasem jött egyedül, mindig volt vele több olyan feles riuhájú ember is. Én nagyon szerettem őket, mert sokat foglalkoztak velem. Anyám azt mondta, hogy ezek katonák. Tehát apa is katona volt akkor. . . . Szegény apa. Milyen szeretettel tudott élelmi engem s mindig azt mondta az édes anyámnak, hogy belélem is katonát nevel, vitéz, ügyes katonát, aki megfogja védeni a hazát.

Egy este nagyon hideg volt odakint. Apa éppen otthon volt. A kandalló körül ülünk s apuska sokat mesét a Hazáról, csatákról, vitéz katonákról. Mi áhítatalú hallgattuk s én nagyon el-gondolkoztam arról, hogy milyen jó ember lehet az a Haza, akit annyira szeretnek a katonák apával együtt, hogy miatta zimenek a háborúba s az életüket teszik kockára érte, mikor veszeélyben van. Apa beszézte így.

Mondom, hideg téli este volt. Könny zverte a szélvész. A havas esőt ablakunkhoz verte s olyat rázott az ónkarikák, hogy mi félénken húzódtunk össze, mintha egy láthatatlan rém jésztelgette volna bennünket. Anyám és leánytestvéreim finom gyolcsból hosszú szallagokat téptek. „Tépis”-nek hívták azt. Azt mondták, hogy a sebesült vitézeknek kell. Apának is láttam olyat a homlokán, de ő nem beszélt arról soha.

gére gondolnak, hanem ennek az országnak a nyomorúságára, a nagy drágaságára, a partók és felekeztek vizslágyódására, a világ rosszságára, a lelkek feneketlen fertőjére, meg mindenre, csak az örömrre nem. Magukat csalják azzal, hogy örömet mutatnak, mert a lelkük az olyan sötét, olyan szomorú, hogy megszédül, aki beletekint...

— Nézz végig e tejjel-mézrel folyó Kánaánban csufoolt nyomorult országon: mi az, mit meglát szemzed? Nyomor, szenvedés, pusztulás mindenütt. Ezt hozták az imádsággal eltöltött esztendőket, ezt az égbe küldött fohászok, a tömjénüst, amely nem jutott fel az égig, hanem folyomdagasztó, természetpusztító eső és jeg alakjában visszahullott a földünkre, vetésünkre, tüzes lángok alakjában reáesett a házunkra, hogy amit meghagyott utolsó reményeségnek a nyomorúság száz viszontagsága, az is odavészzen a többi után... Hát ezért csalódtunk benne és ezért nem hiszek neked, Te Istene. És ezért mondom neked, hogy félelyt sem olyan ózintre ma a népek zsolozsmája, mint volt azelőtt és rossz, nagyon rossz a világ és azért rossz, mert megrendült irántad a bizalmunk és mert Te akartad ezt így...

Ezeket mondotta a rongyos ember a szomorú, sápadt arcú Megfeszítettnek és vette a botját és elment. Hogy egy év múlva ismét visszajöjjön. Ment és sokáig hallotta maga után a haragok busz kongását és a kivágított ablakok mögül előtörő bizó, reménykedő szent könyörgéseit a száz csapatól süjtött, nyomorult embereknek.

A Balatonvidék fejlesztése.

Mikor az ember a természetől úgy gazdagon megadott Magyarországon végigutazik és látja a gyönyörűbbnél-gyönyörűbb vidékeket, csodálkozik kérdései, hogyan jut az emberekhez eszébe, hogy külföldre menjenek nyaralni és furdózni. Ekkor sorban vonatkozik ez a Balaton vidékére. Sokáig az volt a kifogás, hogy a magyar furdók nincsenek elég komforttal berendezve. Ma már ezek a kifogások elestek. Nemrég itt járt Magyarországon egy finn ember, S O U N I S E V E R T, a her-

lingsforszi nemzeti színház tagja és hírlapíró, aki Magyarországról a legnagyobb elragadtatással nyilatkozott, de különösen a Balatonvidéki csodálatosnak tudott betelni. Számos ismerető közlément itt Magyarországról a finn lapokban, ahol mindenütt a legnagyobb elismerés hangján nyilatkozik.

A Balaton-Szövetség mindent elkövet, hogy a balatoni furdók a modern kényelem minden eszközével éljenek látva. A közél jövőben nagy költség és áldozat árán a villanyvilágítást vezetik be. H. L. O. T. E. M. P. I. S. R. D. műegyetemi tanár már el is készítette a villanyvilágítást telep tervét. Az összes furdók egy központi telepről nyerik a villamos áramot, mely a Balaton mindkét partját örszékeli.

A Balaton-Szövetséggel nemese versenyre kelt a Balaton-Klub. Ez a társadalmi élet kellemesse telele által igyekszik a magyar furdót a nyaralókkal megkedvelíteni. 1911-ben nagy nemzetközi vitorlás-versenyt rendeznek, mely a régi, szép vitorlás-sportot akarja visszaállítani.

Bizunk benne, hogy kemény, de kitartó törekvessel el fogjuk érni, hogy a magyar közönség a drága és rossz külföldi furdók helyett a jobb és olcsóbb hazai furdókat fogja felkeresni.

A város házából.

Képviselőtestületi közgyűlés.

Alsólendva nagyközség képviselőtestülete f. hó 17-én, szombaton délután közgyűlést tartott, melynek min legerdekesebb mozzanatt említjük meg azt a határozatot, mely szerint a képviselőtestület B o b a y G e z á tól visszakéri azt a 120-koronású öszeget, amit B o b a y a k o l e r á s i d o b e n vasúti állomáson teljesített szolgálatá fejében felszámított és a városi pénztárból fel is vett. A képviselőtestület többsége úgy vélekedik, hogy ez az összeg nem illette meg a volt főjegyzőt, viszont olyanok is vannak, akik abszurdumnak tartják a városnak azt a kívánságát, hogy egy főjegyző sárban, esőben, naponta négyezer, kora reggel és késő este gyalog és ami fő, ingyen járjon ki több heten át a vároستól másfél kilométernyire levő vasúti állomáshoz.

Sokan kíváncsián várják a szombati közgyűlést, mert azt remélték, hogy sós lesz ott a pénztárosi és adókezelői állások újjászervezéséről. De csalódtak, mert a közgyűlés nemcsak hogy nem érintett az állások fölött, de szóba sem került azok, — sőt ha híttel adhatunk az egyik verzonak, úgy a két állás újjászervezésének úgy egyelőre lekerült a napirendről.

Tudósiatunk a közgyűlésről ez:

A közgyűlés első pontja a B o b a y G e z á t által felvett 120 koronájú fuvardíj ügye volt. A kép-

viselőtestület megállapította, hogy a közési szabványrendelet értelmében 2 kilométeren belül nem jár fuvardíj, miután pedig az állomás a városok két kilométeren belül esik, fuvardíjat ezért nem lehet megállapítani. Ezzel az indokollással a volt főjegyzőt a már felvett összegét visszakéri.

Dr. L ó z s a F á b i a n hegyközségi elnök közlése a közgyűlés a jövő évre 800 koronát szavazott meg a viharügyösze céljaira.

A közgyűlés előkésztő bizottság választ a közgyűlés.

A közgyűlés jogerősen megállapította a helyettes bíró fizetését évi 120 koronában és a városi hivatalos órákat az eddigi formában (d. e. 8—12, d. u. 2—5) továbbra megállapították.

Elhatározták azonkívül, hogy a városi fogasztási adókezelőt ezután nem az adófizető polgárság, hanem a képviselőtestület választja.

A közgyűlés a rendőrség vezetőjét a közsegbírói nevezte meg, aki a rendőrköz ténylegkésen felügyelői tartozik.

Parti E. és Tarsa csatornázási vállalkozóknak ma kérését, hogy a város által visszatartott 4000 korona kauciókat adják ki, megtagadta a közgyűlés, úgy vélekedve, hogy amíg a csatornázás ügyében folyó per el nem dől, addig a kauciót visszatartja.

Végül a tanácskölönök az órádijj előlegzése iránt beadott kérvényét és Kohn Henrik illetőségű ügyét kedvezően intézte el a közgyűlés.

Sóhajok.

— Divina comedia 1 jelettenem. —

Ita: V L A H I I M R E.

Szín: A r. kath. templom szentélye.

Személyek: Szűz-Mária a gyermek Jézussal,

A, B, C, D, E alsólendvai urak.

Idő: 1910 december 25. reggel.

Történet: Alsólendva.

A, B, C, D, E szemekket a Máriát és Jézust

ábrázoló szentképre merszete sóhajok közt imádkoznak.

Mária (leszáll a képről és kezét hogy csókolni a térdepelőköt): Mit kívántok? Mit hozzon

nektek a Jézuska?

A: (sóját).

Mária: Ertem. Azt akarod mondani ugy-e,

hogy a Jézuska hozzá renbe az — állitunk a

menyben is kedvelt és ismert — Hadik kapitány

ügyét? Édes barátom, igen nagy dolog ám az!

A: ? ?

Mária: Azt érde, mert itt csókonyósságot kell

legyőznie; már pedig azt nehezen teheti, mert a

csókonyósság a szabad akarat kifolyása. Ó pedig

(vagyis a fiam) nem parancsolhat rá arra, kitől

II.

Telt-múlt az idő. Elmult, mint az álom. A harmadik karácsony is elközelgett már.

Minden évben úgy vártam a szent karácsony estét. Olyankor nagyon boldog volt a szívem. Összegyűltek a nagyszobába a vátuk repeső lélekkel, hogy mikor csenget az angyal. A csengőszóra bementünk egy másik szobába. Ott volt felálítva a dasan megrakott, csillogó karácsonya. Alatta sok játék és sok édesség. Én úgy szerettem: volna a játékokhoz szaladni, de anyám nem engedte. Először mindnyájan imádkoztunk nyugodt és csak aztán kaptunk játékot és cukrot.

Most is közeledett a harmadik karácsony. Már csak egy rap választást a tőle. Kéne éves voltam. Mikor anyám kérdezte tőlem, hogy mit kívánok a Jézuskától, azt feleltem:

— Szeretném, ha apukám hazajönné!

Anyám erre hangos zokogásban tört ki, magához ölt mindnyájunkat és azt mondta:

— Mindnyájan apukát kívántok látni s a Jézuska meghallgatta kérésteket, apuka holnap haza fog jönni. És tovább sirt keservesen, nagyon keservesen. Szép szeméből csak úgy omlóttak a ragyogó könnyek, a legszebb gyémántok, melyeket valaha láttam. Csak azt nem tudtam megérteni, hogy mi szomorú van abban, hogy apuka holnap hazajön.

De aztán megtudtam.

Karácsony estején szokás szerint a nagyszobába gyűlünk. Izgatottan várta a pillanatot, melyben megnyílik a másik szoba ajtaja s mi

azon át a csillogó karácsonyfához mehetünk. Anyám még akkor is sirt. Szorongó szívvel kérdeztem tőle:

— Anyuskám, hát nem jött haza apuka?

— De igen, fiacskám, mindjárt meglátjátok őt, — s borzasztó erővel szorított magához s gyorsan sirt. Rejtély volt előttem mindez.

Azonban most elmaradt az angyal csengése. Nagyobb növevrem szomorúan nyitotta fel a nagy, szárnyas ajtót s mi mindnyájan bementünk a csillogó szobába. De most nem a karácsonya terjesztett ott fényt, ragyogást. Hosszu gyertyák égtek kísérteties lobogással s közöttük fekete lepéllet leterítve fektült lakni. Anyám elajult, mikor sirtó testvérem leemelték a leplet.

— Apa fektült ott sápadt arcú, hidegen.

Mindnyájan sirtak, még a család is, csak nekem nem jött könny a szemembe. Csak a szívem fájt nagyon, mintha valaki erős kézzel belemarkolt volna. Úgy néztem rá mereven, mintha magam is halott volnék. A család hozzám jött s fölemlt a halotthoz.

— Csókolja meg apuka homlokát!

S én megcsókoltam. Csak most csordult ki egy nagy könny a szememből s odahullott apuka homlokára. Úgy ragyogott ott, mint a gyémánt, mikor a gyertya fénye ráesett. S ez a könny volt az életem, pályám, sorsom megpecsételője. Egy forró könny a hideg halott homlokán...

Igy láttam őt viszont, jól emlékszem, azon a szent karácsony estén...

Magáról nem igen szeretett beszélni, inkább másokat dicséret.

Ejőtt a legelső ideje. Anyánk levélkeztette engem s mikor elmondtam utána az esteli imát, alakai nagyon megírta az ajtó. Ijedten bujtam anyám ölebe s apára néztem. Ó nyugodt volt, de láttam, hogy arcá elsápadt.

— Ki az? — kérdezte keményen, férfias hangon.

— Itt lakik B. Mihály honvédkapitány?

— Igen!

— Nyissák ki az ajtót! A császár nevében!

— Nem ismerem a császárt! — felelte atyjám.

— Lázadó kutya! — kiáltott valaki s rá elkezdték az ajtót felsegteni. Iszonyú volt, amit kiáltoztunk. Én kiáltani sem tudtam, anyám és testvércim a földre térdelve sirtak és imádkoztak, atyjám pedig kihúzta kardját és megcsókolt mindnyájukat.

E percben az ajtó recsegett omlott be s behatant rajta sok fejeztes katoná. De nem oyanok, mint atyjám, de nem is magyarul beszéltek egymással. Az egyik, aki nagyon haragosnak látszott, aprámra kiáltott:

— Tegye le a kardot, mert különben családjának sem kegyelmezünk!

— Én azt hittem, hogy apa mind levágja ezeket az embereket, akik így be mertek tőni hozzánk. De nem vágta le, hanem reánk nézett, a szemébe könnyek gyűltek, aztán leengedte kardját s hagyta, hogy azok megköttözék mind a két kezét. Én akkor odaszaladtam s annak a haragos embernek ráütöttem a kezére, de ő elrugott onnan s aztán elvittette apát.

Igy váltunk el tőle, jól emlékszem...

— **Szubvenció a Hungaria ernyőgyárna.** A város közönségének régi álma, régi vágya meg teljesedése legközelebb. Nem kisebb dologról van szó, mint hogy a helybeli Hungaria ernyőgyár végre-valahára megkapja a már régóta várt állami támogatást, a szubvenciót. Ez tény, ez igaz dolog és hogyha meg na nem is közlünk részleteket a szubvencionálás feltételeiről és az összeg nagyságáról, ezt azért tesszük, mert a részletek meg már nem hozhatók nyilvánosságra, de legközelebb már mindent bővebben megírunk. — A szubvencionálással egy új korszak kezdődik szép jövőre hivatott gyárállatunk életében. A Hungaria ernyőgyár gyártmányai új jóság, mint szépség tekintetében eddig is kiállottak a versenyt a külföldi gyártmányokkal s hogyha az állam által is kellő támogatásban részesül, még egyrészt maga megerősödve lépekről-lepesre fejlődik és bővíti, addig másrészt — mint egyetlen ernyőgyár az országban — elismerést fog szerezni a külföld előtt a magyar gyárnapok.

— **Vásár.** A csütörtöki vásár ha nem is volt a legjobb, de mégsem volt olyan rossz, mint előtte hittek. Derült, száraz, tavaszias nap volt s a szép idő sok vödök csalt városunkba. Igaz, hogy ezek között több volt a aczó, mint a vévő, de azért nem panaszkodhatnak a kereskedők. A sertes- és marhavásárok elmaradása természetesen visszatartotta a falusi emberek egy részét a vásártól, de örülnünk kell, hogy meg ilyen forgalom is volt.

— **Intés a közönségnek.** A városunkhoz szomszédos Cseventőgy községben tudvalegyő fellepett a marhavész. Habár a községet szigorúan elzárták, mégis szükségessé tartjuk jegyezni a közönségnek, hogy a ragadós szarvas- és kózmájfajban szenvedő telenekek nemcsak a hóban, hanem a tejbe is roppant ártalmas az egészségre, mert faldalmas, lázzal és hólyagképződéssel járó szőlbőrt képes okozni. Ezért egy miszteris rendelt a beteg tehén tejének megsemmisítését rendelni c. De miután mi városiak nem tudhatjuk, hogy melyik, piacunkra kerülő tej származik beteg tehéntől (bár a hatóságok szigorúan tiltják a beteg tehének tejének forgalomba hozását), ép ezért jól teszi a közönség, hogyha a tejet nem használja forralatlan állapotban, mert a felforralás megsemmisíti a tejben lévő ragályterjesztő anygot.

— **Régi óta.** Az Isten az nagy ur, de úgy látszik nálánál nem kisebb ur az alsólendvai világiúti vállalkozó, mert önként sem lehetett pa-rancsolni. A múlt héten több este megint olyan egyenesen szelődött a körül a városra, hogy szinte vesélyes volt a közönség. — Szeretettel kérjük az új fejtőzőz utat ennek az ádítalan állapotnak a megszüntetésére.

— **Az egyke ellen.** A múlt napok egyikén Kaposvártól a dunántúli vármegyék részvételele nagy gyűlés volt az egyke ellen. Kimondták: „Módosítandó az örökösödési törvény, terüzszer földbirtok-politika léptetőndő életbe, a véderőörvény módosítandó, a magzathajlatis bünök körül való késedelmes eljárás helyett fórumon kívüli elintézés lépjen életbe és fegyházzal legyen büntetőndő. Állami munkalkalmak adassanak a népnek. Több gyermeki családnak adókedvezmény jussom. Igyekszik kell a népet megőrzésügyi szakmunkások terjesztését. Földelmelőző gazdálkodásra tanítani, hogy egy család mind kisebb területi ökszeri műveléséből tisztességes megélhesen.”

— **Egy cigánykaraván garázdaalkodása.** Egész Dunántúli réltétségben tartja egy kőbör cigánykaraván, mely csavargása közben a legválogatottabb büntetkeket követi el és eddig házával való a csendőrszékek igekezte, a karavánt nem sikerült elfogni. Az egész Zalamegye terület bebarangolt cigányok, mint lapunknak jelentik, vasárnap este Sásdon behatoltak Fenicy Ignác főszolgabíró házába és amíg a család a ház tulsó oldalán leve szobákban aludt, minden értékes tárgyat összedzsetek, készpénzt, ékszereket és fegyvereket és amikor a főszolgabíró a gyanus zajra fölébredt, a cigányok a rabolt holmikat koszra dobták és elmenekültek. A csendőrség azonban földőn vette őket és végül jött már látványosság volt is közelítették a cigánykaravánt, a fáradt cigányok ekkor, vedő helyen meghuzódva, husz lövést tettek a

csendőrökre, amit a csendőrök kienc lövevény viszonzottak, de a lövések közül egy se talált. Ekkor a banda egyik tagja, K o v a c s J o z s e f 18 éves cigánylegény kivált a csoportból és lgal felé szaladt. Az egyik csendőr utána vette magát és egész a Kaposz vízre üldözöte, ahol a legyveredővén magáról a ruhat, áruhat szott a tulsó partra. A csendőr szabályszertlen fölcsörtölt a megállásra, de miután nem engedelmelkedett, háromszor egy másnánt ráított; a golyók közül kettő talált, mire a rabló öszerogyott. A csendőr egy közeli hídment a Kaposz tulsó partjára és a halálosan megsebesült legényt a kórházba szállította. A menekülő karaván többi tagjait a csendőrség tovább üldözöte, de elfogatásukról eddig még semmi hír nem érkezett.

— **Megszűnt sertesvész.** Lovási és Kutfey községben a sertesvész megszűnt; ezeket a községeket a zár alól feloldották.

— **Az Isten éltesse...** A járásunkban lévő Máhánta községben egy új kápolnát építettek s a homlokzatra egy plehtáblát szögeztek. A plehtáblán ez az épületes felirás olvasható:

„Molnár György építette ezen kis kápolnát 1910 október hónapban az Isten éltesse ezen köcsög lakosait állandó frís egészségben holtuk után áldja meg az Isten örök dicsőségben.”

— **Emberölés gondatlanságból.** Bogár Balázs poliosek erdőur vizgátalansága a napokban vezetes szerencsétlenségét idézett elő. Rokonai, Gulyás Jeromos csatári lakossal, ki éppen látogatónban idözött nála, kint járt a pöcsök erdőben. A beszélgetés közben szöba jött a fegyver szerkezete. Errol akart egy kis előadást tartani rokonának. Könnyebbség okából levevő válláról töltött fegyvert s megmutatta annak szerkezetét. Oly vigyázatlanul tette ezt, hogy a fegyver elsült s a golyó a szerencsétlen Gulyás Jeromos mellé találódott. A szerencsétlen feltétlenül halalos volt. Mire segítség érkezett, már csak a holttest szállításátban segédkezhetett.

— **Egy rab művészi produkciói.** Lecesek György helytől születésű 28 éves legény valami turpissá mint három hónap óta az alsólendvai kir. járásbörös fogházában raboskodik. A „börös” Leceseköl most nem szólnak, mert itt a „művész” Lecesek György érdekel bennünket. Igen, Lecesek György művész a maga nemében és ha történetesen nem a mérszárogató tanulta volna, hanem a szobrász-pályára lép, minden valószínűség szerint többre volna, mint amire vitte. Lecesek György arról lett nevezetes az alsólendvai fegyházában, hogy kenyérbőlől olyan ügyes dolgokat produkál, amilyent nem lát mindnapon az ember. A kenyér felét először öszerzálja és megdagasztja, aztán apró fadarabkáikkal és ujjal segítségével addig átdolgozza, nyomkodja és simítja, amíg a megélt tégla alakot ki nem hozza a gummusz anyagból. Ha pl. színes virágot, vagy egy kis virágszokrot akar csinálni, akkor az idomítás előtt fészték kever a kenyérbe, máskor meg a kész tárgyat bekeni lakkkal egy, hogy lakus ember alig ismeri meg, hogy kenyérből készült. Az alsólendvai raboskódása idejében csinált Lecesek virágokat, tinta- és óratörtőket, virággal díszített képekereket, egy szekrényket és több eféle apróságot. Mondhatjuk, hogy minden tárgya életű, sőt művészi. És ő a világ legtermészetesebb hangján mondja el, hogy mindez a soproli helyzörösi börtönben tanulta, ahol mint denzör katoa, hat hosszú évet töltött. Megtanulta ömágot, a megélt átdolgozó, azután kedvet kapott a művészi. A neki kijáró rabkenyér nem elege meg, mert az kellett a művészetére. Dr. Szász Gerő zalagereszi ügyész nemrég tudomást szerzett az alsólendvai fogház érdekes lakójáról, mire intézkedett, hogy az itt készült tárgyak, mint figyelemremelő produktumok, felküldessenek a budapesti rabmuzeumba. Ez a mult héten már meg is történt és azóta Budapesten szerencze ügyes gyártóknak elismerést és dicsőretet. Talán a muzeum igazgatóságá részéről valami kis jutalmat is.

— **Lendvavásárhelyi ember öngyilkossága Amerikában.** Nagy István néhány évvel ezelőtt Lendvavásárhelyről Amerikába ment szerencsét próbálni. Nemsokára utána ment a felesége is és egy ideig boldogan éltek az új házában. Néhány hónappal ezelőtt azonban Nagy elvesztette az állását és nagy nyomorba jutott a családjával. Keserűdesében most véget vetett életének. Keddre a Cleveland 278 E. 75th. Streeti lakásán agyonlötötte magát. Azonnal meghalt.

— **Tolvaj mulató-vendég.** Botják János köti asztaloslegény folyó hó 18-án Kóton, a Király-lele vendégelőben mulatót a gazdájával, Amint a kocsmáros a ment a helyiségből és a vendégeket megkérdezte, hogy a penzök hová osont és about 40 korona készpénzt egy csok cigarettára kiloptak. A kocsmáros a lopást csak a vendégek eltávozása után vette észre s azonnal Botjáték vette gyanúba. — Botják a lopást beismerte, de részegséggel védekezett. Feljelentették az alsólendvai kir. járásbörösánál.

— **Hamis pénz járásunkban.** Járásunkban az utóbbi időben tömegesen fordultak elő a hamis öt- és kétkoronások. A hamis pénzek amirya hasonlítanak a valódihoz, hogy nagyon könnyen megévszethetik a közönség. Mégis a legszembetűnőbb rajtuk a sötétes szín és az, hogy késsel karcolhatók. Alsólendvai is több ilyen hamis ket- és ötkoronás van forgalomban s ákikhez jut egy, az sietve adja tovább. A közönség mindenesetre jól teszi, hogyha jobban megvizsgálja, milyen penzt kap, amíg a csendőrségeknek sikerül kinyomozni a hamis pénzek forrását.

— **A „Vasárnapi Ujság”** karácsonyi számvál egyútt kapják az előfizetőt a k a r á c s o n y i a l b u m o t, mely fenyves pompájú kétfoldos, megvilágított egész oldalas karácsonyi munkáival, népszerű illusztrációk, gazdagsággal és nagy gyönyörű színes képemellettel ellátott meg. Et az albumot megkapják az újkévor belépő új előfizetők is. A rendez. Karácsony szám is a szokott nagyszabású tartalommal jelent meg. Cimképek: L u i t i elragadó Madona-képet, a Szépművészeti Múzeum egyik díszet közli: ezenkívül képeiben bemutatja Názarethet, a különböző tenyő fajtákat, a szülhalks újdonságait az élektart és a Szent Irgetet (Alexander Bernát színházi cimkével), tenyepéket Pásztor Árpád világgöröli utójáról, a fiatal Pallavius György örgőri és jegyese, Andrassy Boris görög arcúcskét stb. Külön emlístet érdemelnek a pompás dívontékek és egy szép képes közelemény a mol kalap mulatók. Szépművészeti övművészok: Endrői Sándor és Szávay Gyula versei, Lengyel Menyhert novellái, Moricz Zsigmond és az ólász. Nyelvény. Egyéb közölemények a párisi tartomány kiállított kosszabozsábr, Neogrady által bős rajza, tarcacikk a heről s a rendes hely rovatok: Iradalmi és művészet, sakkjelzés stb. — A „Vasárnapi Ujság” előfizetők ára megvéderő a korona, a „Világkönyv”-ét ezüsten a korona és a teler. Megrendelőtök a „Vasárnapi Ujság” kiadóhivatalában (Budapest, IV. ker., Egyveten-utca 4. sz.) ügyvitel megrendelőre a „Képes Néplap” a legolcsóbb, a „Ujság a magyar nép számára, földművelőkönkö 40 filler.

— **Gyermekhulla a kutyá szájában.** Egy fiatal leány borzalmas bűnt leplezte le Simonyi községben a val keltelen. Csete Jánosné simonyi lakos özvegyasszony a napokban meghalt. Halála után leánya, Csete Zsófia elhagyta az örökli házat és állítólag Budapestre utazott. Az állítólag rokonok néhány nap előtt rendbe hozták a ház udvarát és többek között egy deszkalapot fölvették a ház félreűsz zugából. Rövid idő múlva arról a helyről, ahol a deszkalapot, va a házörző kutyá egy oszlaban lévő gyermekhullát kapart ki. A gyermek alig egy kapavágásnyira volt elvása a földbe. A megemült rokonok jelentették a dolgot a csendőrségnek, mely kinyomozta, hogy Csete Zsófia 24 éves hajadon ezelőtt hat évvel egy egészséges fügyerneknek adott életet, de szegyenét eltitkolta és a gyermekét megölte, aztán pedig elástta. — A beállíté arya, úgy látszik, a tetté miatt menekült hazulról. A simonyi csendőrség mekereste a budapesti főkapitányságot, hogy a leányt tartóztassa le, azonban Csete Zsófia már Budapesten nem volt megtalálható. — A hatóság most elrendelte körözését.

— **A legnagyobó óra.** Hol lehetne más-hol, mint Amerikában? Felállította pedig egy amerikai, new-yorki szappangyár a Jersey Cityben lévő felhőkarcolójának tornyában. Valóságos gigászú méretű. A számlap átérője 12 méter. A nagy mutató hossza 5 és fél méter. A mutató voltaképpen hatalmas acélórógang, mely majdnem egy mézást nyom. A percmutató úgrása 28 centimeter. Egy év alatt 300 kilométert utaz tesz meg a nagymutató. Ejfel ki van világitva az óra és a város minden részéből látható.

Alsólendvai képeslapok

művészi kivitelben

sokféle felvételben

Ötcső arn kaphatók

Balkányi Ernő könyv- és papírkész-kedésében.

Tavas.

I.
Sírnak a virágok
Harmatkönyvet
Hűtelen kedvesek:
A hajnal felett.

Dalolva hoz nekik
Vigaszt a madár
S feleselkő könnyök
Pajkosok napjair.

En is érde sriok
Érted, kedvesem,
Hej, de sok nekem
Vigaszt senkimen

II.

Ide látszik a házatok ablaka,
Piros rozskák fakadnak alatta;
Piros rozsa szirmében a szerelem,
Hej, de szépen kifakadna, virulina a kebleden!

Nemskóra megöl engem a bánat,
Olyan sokat búsít az utánad;
Hervadt fárl hullának a bimbók,
Beteg lelkem meggyöjtná ajkadról egy edes csók.

(Alsólendva) **LADÁNYI SÁNDOR**

Visszatérés.

Ira: **LORÁNYI TIVADAR** (Tata.)

Karácsony esteje van. Csinos kis szobácbán, egy asztalkán elhelyezett díszlámpával foglalkozott egy 35 évesnek látszó, kék halvány, szenvedő arcán az élet viharját rögzítők. Szemből könyvek pergett, melyeket az ajtó nyílásokor letérőli igyekezett.

Az ajtón egy 16 éves leány lépett be és az asszonyt nyakába borult.

— Mámuskám, — szólt, — mi bajod van, hisz sirtál? Ne sírj, hisz tudod, mennyire fáj a szívem, ha könyveid látom. Nézd! ezt hoztam számodra! — ezzel kibontja a csomagot és egy arany láncocskát nyújt át az anyának.

Az asszony meghatolva csókolta meg a leányt.

— Kösözöm, drága gyermekem; de hol vetted azt a sok pénzt, hisz nincsen amból ily szép ajándékok vehess.

— Anyuskám, — mondja a kis lány, — megmondom, de igérd meg, honem haragszol rám, — Igerem, de mondd el gyorsan, hisz elérmezt szavaiddal!

— Anyuskám, hisz tudod, hogy gyorsan tudok járni és az üzletig félóra alatt gyalog elmehetek. Nos hát a villanyospénzből takarítottam meg. — Gyermekem, — mondja az anya, — ilyet többre ne tégy, s bármennyire is örülök gyermeki szeretetednek, de az egészségedre vigyáznál kell. Hisz futva hárszotog gyenge alkotásodra az, hogy egész napon át az üzlet környékén közt virág elgölgelva. Hisz most már, hála kis jövedelmünknek, nekéd is nyugodtabb életet teremthetek, s ha látánám, hogy a sok munka károdra volna, minden ellenzéd dacára nem eresztelnék többé az üzletre. Lásd, én beteges vagyok és te nemskóra egyedül állasz ebben a nagy, rossz világban. De ne sírj, hisz az Isten még megtart kis ideig és én nem busulok. Hisz jó és okos vagy, leánykám...

— Édes anyuszkám, — szólt könnyezve a leány, — hogy beszélhet így? És ma, az öröm napján, mikor mindenki csak a szent ünnepekre készül, miért rémítget meg a szent gondolatokkal.

— Igazad van, gyermekem, de lásd, ma sok minden jót eszembe. Hisz én is voltam gondtalan fiatal és nekem is volt karácsonyom... Boldog idők!... S lásd, ezért ma, mieiótt az örömmünget megülünk, egy olyan dolgot kell elmondanom, melynek elmondása már régen szándékomban volt. De nem értetél volna meg... Jöjj mellem és hallgass meg anyádat... Kell, hogy elmondjam...

A leány kis zsámaryla ült anyja mellé, aki egyik karját a leány nyaká köré fonta és nagyot sóhajta, elkezdte elbeszélését:

— Legelőbben meg kell tudnod leányom, hogy atyád nem halt meg...

— Hogyán, — kiáltott fel a leány, — nem halt meg? Beszélj anyácskám, hol van atyám?!

— Ugy van, amint mondom. Most már elég erős vagy, hogy a valót megtudhass; eddig nem mertem elmondani...

Az asszony kis szünet után folytatta:

— Fiatal voltam, majdnem gyermek. Atyám korán elhalt s így magamra hagytavá, atyám egy alkalmazottjának fáradozása, hogy rokonszenvenet, szeretetemet megnyerje, nem maradt sikertelen.

Figyelme, modora és megjelenése szívemet mindinkább feleje vonzotta, annyira, hogy mikor egy ízben megkérdezte, szabad-e atyától kezemet megérnie, örömmel igent mondtam. Tudtam ugyan, hogy atyám a fiatalaltem nem szereti, dacára annak, hogy összes alkalmazzottjai között a leg-használhatóbb volt. Ellenszenva a fiatalaltem iránt az okból származott, hogy az könnyelmű életet folytatott. Éjszákazott, tivornyázott, kártyázott. En mindennek dacára szerettem iszta szívvel és gyermekes vonzódással, mely csak a jó tulajdonoktól láttá... Míg a fiatalaltem atyámhoz ment, ez nagy haragjában kikérgette és irántam is — előszőr életében — a legkíméletlenebb kifakadással él.

— Sok körülmény közbejött és atyám szeretete végül mégis azt eredményezte, hogy beleegyezett a házasságra. Azonban kijelentette, hogy egy üzletet rendez be leendő ferjemnek a szükséges tőkét is hozományul adja, de ezentelül semmit. Sőt azt is kijelentette, hogy bármily csapás érme, az ő házában többé helyem nincsen, miután egy ilyen megbízhatatlan embert szeretek, ki szégyent fog az egész családnakra hozni. Miután ismeltelen megkérdezte, hogy álavétem-e magamat e feltételeknek, most már beleegyeztem, de megcseltem is... Kédes leányom! Nem gondoltam semmivel, nem törtétem mással, minthogy az legyen, ki jól végtelenül szerettem.

— Férjhez vettsem s boldogban élünk rövid ideig; de ferjem ismet visszacsövelt régi szokásaihoz. Kártyázott, tivornyázott és az üzletet elhanyagolta. Midőn pedig szemrehányással illetem és könyvek között kértem, hogy gondjodjón szünetelőd gyermekre, egy ízben, midőn mámoros volt, durván eltasztott magától, hogy ájultan estem a szoba padlójára. Mindig jobban sülyedt, az üzletet elárverezték s most már ferjem durván követelte, hogy atyámhoz menjek segítségért. Megtagadtam kívánását, mert ismertem a ténny vasakaratt és esküjét. Nélkülböten szó nélkül s mi atyá az éjszákát lebujaokban töltötte, sirtam és imádkoztam. Így történt, hogy karácsony előestéjén egy fillér nélküli telen szegényes szobában, midőn egy kis fia úgy levetett hozott a karimlakba, ki a következő szót: „Nem akartál szavamra, fiatal! bár megtehettél volna. Apád elég gazdag, hogy segíthetnél volna rajtunk. Te lásd a hajthatatlanságot következményeit. Tudd meg, hogy midőn e sorokat olvasod, én már távol járok e helytől és indulk jobb és boldogabb jövő felé az ad, akit előttek kellett volna megismernem...”

A leány sirtva borult anyja keblére.

— Szegény, drága anyám, mennyit szenvedtél! — Hallgasd meg a végét, leányom, — mondá amaz. — Le voltam sujtva. Első gondolatom az volt, hogy végét vetem nyomorult életemnek, de midőn már csak egy pillanat válasszolt el az örökkévalóságtól, eszembe jutott, hogy ily bünt nem szabad elkövetnem, hisz két életnek ki...

Törtétem és kértem az Isten segedelmét.

— Két hónappal ezután megszületett és látásod új erőt adott. Éjjelt és nappalt kézimunkával töltöttem és a ház urnöje, látva nyomoromat, felajánlotta, hogy lakását gonozdam és később, ma a nyarat távol töltötte, egész házáz gondjaimra biza. Ezért bár nélküli birtam kis lakásomat.

— Így éltel folytonos munka és nélkülfözés között tízharom évig. Te, édes gyermekem, szépen fejlődél és gyermeki szereteted bánatom öröme változtatta. Nem mentem sehová és holletem titkolva, csak nekéd éltam. Atyám időközben meghalt és esküjéhez mérten, mindent bányának hagyott, ki a gyarmatokból hazajöve, holletem kifürkészte. Látva nyomoromat (te akkor nagyon beteg voltál), felajánlotta, hogy házához fogad, mit én atyám akaratát és intézkedését tekintetbe véve, visszavastítottam. Nem birtam volna egy fiatal elveletem, hisz halott házában... Bányám szülőcsalára, read való tekintettel, elfogadtam egy kis összeget, melyet sajátjából ajánlott fel és így nagyobb gondossággal neveltetlek az életre és a kereskedelmi szakra képeztetlek...

— Ez anyádnak szomorú története. Atyádról mindéig nem hallottam és míg az igazat előtet feltarhattam, halottnak mondtam... Most már mindent tudsz leányom, amit tudnod kellett...

Szinte megkönyöbülten törlöte le könnyeit a jó anyá és így folytatta:

— De most ennyi szenvedés után mégis boldogban tölthetjük a szent karácsonyt és halát adhatunk az Istennek jószágért. Így most már gyujtsd fel a karácsonyfit és töltnék asztalhoz... Feledjék a multat és gondolj arra, hogy még él az anyád, kinek öröme, boldogsága vagy...

— Igen anyácskám, feleljd minden rossz emiket és élj gyermekeidnek, ki csak téged szeret a világon, — mondta a leány és elfalmozta csókjaival az anyját.

Ezzel gyorsan hozzáfogott a gyertyák meggyújtásához s összekulcsolt kezekkel mindketten imát mondatk. Mintha a firol sugárzó fény glóriát alkotna a csak szenvedett nő feje tetején és mellette egy angyal imádná a most született Megváltót.

Imájukat befejezte, derült arccal asztalhoz ültek, midőn halk kopogtatás után egy férfi jelent meg az ajtóban. Szürke hajú és szakálla után itelve, 50 éves lehetett s az arca halvány és beestült volt:

— A jóvérem láttára a két nő megriadva ugrott fel, mire a megszólalt: — Ne tessék félni, nem bántok én senkit, nem vagyok én rabló. Azt mondták, hogy itt a házában lakik egy család, hol szezony utasok éjszákára hajlekok kapnak, de úgy látszik, eltevésztem az ajtót.

— Az utóbbi szavainak megrögzötöndött és önkénytelenül a nyitott ajtóba fogadtott.

— Istenem mámaéca, ez a jó ember beteg, — kiáltott fel a leány, mire az idegen, erejét visszanyerve, így szólt: — Nem kiasszony, már nem vagyok beteg, csak az voltam; nagyon messze utról jóvek és így elfáradtam. Bocsánatot kérek és jó jönnéplejt! — és észre félelt elindult.

— Anélkül, hogy anyját megkérdezné, a leány utána kiáltott: — Várjon, bácsi! — Mit akarasz leányom? — kérdezte az anyá. — Mama, hisz karácsony van és egy kis kalácsot akarok a szegény embernek adni. Bizton senkije sincs, ha e szent estén lakást keres... Ugy-e bácsi, nem vet meg egy darabka kalácsot? A mama süttötte!

— Kösözöm, jó kiasszony, elfogadom, ha a kedves mamája megengedi.

— Szívesen adjuk, csak fogadjd el, — felelte az asszony.

A leány egy darabot szelt a kalácsból és az öregeknek adta.

— Ujón le te oda öreg, — mondá az asszony egy szkre mutatva, — meglehet ilt is! — Az öreg mohány ette meg a kalácsot s azután kalapját vette, és szavakkal indult: — Az Isten áldja meg minden jóval és boldogsággal jószágokért...

Alig bírta szavait elmondani. Zokogni, sírni kezdett és gyorsan kifelé igyekezett.

— Mi baja? — kérdi az asszony. — Még egy pohár bor is van itt számar! — Bort nem, azt soha, soha többé... — tiltakozott az öreg még most is könnyezve.

Az asszony és leánya mely szánalmat éreztek az öreg iránt. Az asszony még is kérdezte: — Mi baja van? Miért sírsz? Tan szerencsétlenség vagy bánat érte? Lásd, mi szegények vagyunk, de amink van, az megösszok, hogy a szent ünnepek szükséget ne szenvedjen.

Az öreg erre aláaltatt, de határozottan felelt: — Nem, jó asszonyom, én nem vagyok koldus, csak szerencsétlen vagyok. A kalácsot elfogadtam, mert jól esett e szent ünnepek s visszagondoltam arra az időre, mikor mégnek is volt házam, családom. Most meg földöntölti vagyok... — Hát most már senkije sincs? — kérdezte a kis leány.

— Nincs, kiasszony. Azaz van valakim, akit keresek s ha nem találom meg, végét vetek az életemnek, mely csak teher névem véte. Völ feleségem, szép és fiatal, egy jószágos angyal. Miután elpazaroltam mindenét, elhagytam egy rossz nő miatt, ki szegényben sodort és azután elhagyott. Bár soha a hozta volna rossz csillagom utamba!

Itt az öreg keservesen zokogott és a két nő némán tekintett gyászra.

— Folytassa jó öreg, — szólt az asszony. — Igen, folytatom, hisz oly jól esik bánatom érdé keltekek elmondani... Magamra hagyatva, most már más életet kezdettem. Dolgoztam és becsületes emberré lettem. Alig aludtam pár órát és az éjjelt napallá tette annyit takarítottam meg, hogy ezentel nem kellett szükséget szenvednem. Egy gondolatom volt csak, hogy hazamba visszatérve, szegény feleségemet felkeressem és ha cletben van, terdelmem bocsánatért esedeklek. Ha pedig eltasztítana magától, pénzemet az utolsó fillérig odaadvá, újra elbujdosom. A pénz keblembe hordtam és csak a legszükségesebbre tartottam meg néhány fillért. Így a hajón dolgoztam, hogy ennek fejében Európába vissza-

jussák. Ámde Hamburgban partra szállva, súlyos betegség lettem és sok ideg feledttem a kórházban... Meggyógyultam utra keltem s sokszor éltlen-szomjan vonzóltam legvégül testemet, míg sok kiállott szenvedés után ide értem, hol feleségemről hírt akarok nyerni... A pénz megöriztem, és nem engedtem el újabb bennét tartottam volna bármily szükség eseten hozzányúlani... Ha szégyén Margitomat megtalálom, boldog leszek; ha nem engedi meg az ég, hogy bünyömet nemleg javá tegyem, tudom, hogy anyagi lelke a túlvilágra meg fog bocsátani s nyugodtan halok meg a sírján...

— Az asszony, ki már az öreg elbeszélése közben alig bírta felindulást elpálástól, most felugrott és tárt karokkal az öreg lefe rohanva, csak annyit birt mondani: „Alfred!” Ezzel az öreg karjait köze roszkalt.

— Atyám! kedves atyám! — kiáltotta a kis leány és karjait az öreg nyaka köré fonva, sírt örömeiben.

Künn a harangok zugtak és mintha égi fény terjedt volna el a szobában. A karcsónya felett lebegő angyal pedig mintha elérte kelne. Gloria in excelsis Deo...

Betegem.

Valahol messze egy ősz, özvegy asszony,

Kisirt szemmel asszony gondol a fiára;

Valahol egy fű sápadtan, betegem,

Összetört betegem fejjelül kinyá...

Valahol messze lelt is irodik,

Kisirt szemmel asszony jaj, de boldog érte.

— Ne sirasson anyám, meggyógyít az Isten,

Nem hiába kérte

Nem fáj már semmim se, — írja a levelében, —

Sorsom jóra fordult.

Jóra fordult sorsom, ismétli a fíu

S lábzeteg szeméből könyje is kicsordul...

OSZESZLY M. VICTOR

Lánynezőben.

Írta: Ifj. REVERENCICS ISTVÁN (Budapest).

I.

(Színhely: Bölényfalván, kisebb park fái között álló régi földcsúcs lakóház. Nyári idő van. A ház belső udvarán a mosónők munkálkodnak és énekelnek. Özv. Bándyné, a ház urné az országút lefe tekintő ablakok egyikében ülgegyedül vezet, azaz hagyja menni, ahogyan megy. A környék hite szerint titoklós kincsei vannak. Irénke leánya az egyik szobában a diványon heverész.)

Bándyné (figyelve): Oh, hirtő közeleg felénk! (Halk sikolyt hallat). Irénke! Irénke!

Irénke (kékvé): Na?!

Bándyné (berohan Irénkéhez és valamit erősen magyaráz a leánynak, mire az kénytelen kelletlen, de elég gyorsan eltávozik.)

Vendégek: Kezeit csokoljuk, nagyságos asszony!

Bándyné: Isten hozta önöket, Csásogyi uram!

Csásogyi: Bátor vagyok bemutatni az unokaöcsemét, Zádory Sándor aljárásbirót.

Bándyné (kis pükdvel): Örvendek. Tessék beszélni.

Csásogyi (csodálkozva): Nini, mint látom, azaz kit látok! Az én kis Irénke hüvelyk mint csiná! Oh szegényke!

Bándyné (diadálmasan): Ja, az való a leánynak! Hadid dolgozott. Bizony már kora reggeltől kezdve segít a mosónőknél. Tessék, tessék beszélni!

Csásogyi: Nagyságos asszonyom, egy kegyet kérek!

Bándyné (reménykedve): Nos?!

Csásogyi: Engedje meg a kis Irénkét, hogy bejöhessem őt is egy kis phenőre!

Bándyné (kegyesen): Irénke! Irénke!

Irénke: Parancsol, jó anyám?

Bándyné: Rendezd el az öltözetet eddig gyere be!

Irénke (bejön és leül).

Zádory, Csásogyi (bókolnak).

Bándyné (felig büszkén, felig sóhajva): Lássák uraim, az én lányom velem együtt nap-nap után dolgozik válogatlan munkát és... (szep-

mermesen) — mégis milyen finom a kezünk, mintha soha sem dolgoztánk!...

Zádory: Az Isten is óvja az ilyen áldott, drága, munkás kezeket!

Bándyné és Irénke (szemérmesen mosolyognak).

(Közben beszélgetnek a természetéről, az időjárásról és egyebekről, amelyekből Bándyné nagy szakertelmével kivette, hogy az urak lánynezőbe jöttek. Bándyné még a lányánál és Zádorynál is tovább vitte a remények szövését, mert hát, ... a Csásogyi uram is özvegy ember, elég gazdag birtokos és ki tudja? No meg meg nem is olyan igen öreg és ki tudja?...) —

Vége a vendégek hatalmas bókolások között eltávoztak.

II.

Irénke: Jaj mama, az ilyen dolgokat nem szeretem! Hogy fölrágt a lug a kezemet!

Bándyné: Hallgass! Te még nem ismered az életet. Tudod, hogy pénz nem ingyen, azért kénytelenek vagyunk ilyen csapdával megfogni a madarat.

Irénke (duzzogva lefekszik a diványra).

Bándyné (a tükör elé áll).

III.

Csásogyi: Na öcskös, hogy tetszik Irénke? Zádory: Csinos fruska.

Csásogyi: Ha fiatalabb volnék, hát nem mondom, hogy...

Zádory (nevetve): Na, na!

Csásogyi: Semmi na-na, hanem egész komolyan mondom. Szép is, szorgalmas is.

Zádory: Ejh, ne hozz föl nekem ilyesmiket! Hisz tudod, hogy miért akarok megölni. Tudod, hogy nem a gyermekek, ideális érzés ösztökélte ér, hanem a sok adósság, amely rendezésre vár.

Csásogyi (szorongva): Jah?...

Zádory: Ha van pénz, én szívesen elveszem és mellékes lesz akkor, ha tud-e dolgozni, avagy sem. Ha rendezhetem általa az adósságaimat, megélnék az ő dolga nélkül is...

Aforizmak.

Azeölt az Isten kegyelméből való boldogultak, ma csak a klükkék kegyelméből való.

Egy deka szerencse többet nyom a latban, mint egy kiló ész.

A lármas csók sokszor a legkellemetlenebb muszika.

A megcsalt férj ott is szarvakat lát, ahol nincsenek.

Akárhány férfi az élete végéig szerette volna az imadott nőt, ha közben el nem vette volna feleségül.

Könnyebb az igaz utat megtalálni, mint rajta járni.

Nemely emberből csak a kalapja juttatta eszémbé, hogy feje is van.

Sok leány megmaradna az érnny útján, ha sok férfi nem akadna az érnny útján.

Sok szerelen szenvedett már hajótörést a hozományon.

Az asszonyok szívéhez a legenyesebb ut a — görbe.

A házasság? Egy asszonnyal több van a világon és egy férfival kevesebb.

Hiába fiatalok a nők, ha nem szépek és hiába szépek, ha nem fiatalok.

Aki mindazt lemond, amit tizenöt nő beszél, mikor nincsen köztük férfi; az eldesekedhette vele, hogy írta a leghaszontalanabb könyvet a világon.

A csaltság a nők hatodik érzéke.

Szép asszonnyak a tükör azt mutatja, hogy szép; csúnyának — ugyanazt mutatja.

A nők vagy barátai a házasságának, vagy ellenségei; de mindenképpől férjhez akarnak menni.

A szerelmes férfi boldok, a szerelmes nő anygal.

Ha az asszonyokról általában mondok rosszat, mind felhárd; ha egy valakiről mondok rosszat, mind taposol.

Ha a lányok általában gondolnak valamire, az a valami mindig, valaki.

Égetlen cserépen a víz, szólnak a finom liszt és asszonyban az újság nem marad meg.

Csak annak a nőnek bókálnak, ha lesteik a női búszégek polcáról, aki a női öltömbek eskik.

Esik...

Írta: Ifj. ORSITS FERENC (Zalaegerszeg.)

Esik...

Csöndes koppanással hullának a cseppek a piszkos köveztetre. A lámpák fényfűve eleven verődik vissza a nedves járdán. A szél véges-vegig szalad az utcákon, aztán elpihen, mintha új erőt akarna gyűjteni a következő rohamhoz. A járókelők sietve röjják az aszfaltot és szorosan húzódnak kabátjuk belsejébe. A lovak patkója hangos csattogással vágódik a köveztetre.

Mindenki siet.

Egy pelyhes állu, úgy 18—20 év körüli gyerekekben tapossa már több, mint két órája az Akáča-utcai járdát. A Wesselényi-utca sarkálót a Rákóczi-ut sarkálg. Legalább is kétszázszor már megésméltte ezt az utat. Bizonyára vár valakit.

Csakanyan.

Egy húszéves-harminc év körüli magas, olyan mindannyi öltözött, lefátyolított nő fordult be a Wesselényi-utcából. Egycsengen az ifju fele tart. Megállanak és kezek fogynak.

— Szervusz!

— Szervusz! Régóta vársz?

— Két órája! Hol késétél?

— Ne haragudj, nem jöhöttem előbb. Egy barátom volt nálam, mindénáron a színházba akart elcsalni. Olyan nehezen tudtam lerázni magamról.

Belekarol a fiuba és közel egymáshoz simulva, egy ernyő alatt megindulnak a Rákóczi-ut fele.

Alig mennek 50—60 lépésvnyire, mikor a fiu észrevesz, hogy a nő megésmélt.

— Mi bajod? — fordult hozzá.

— A férj-e-m! — felelte hebeve.

A fiu talán nem is értette meg a szavát, mikor egy durva két elasztítja a nő oldaláról.

— Takarodj innen, alválok, szemtelen tacsok! — ordított a férj, majd az asszonyhoz fordult: — Most már ismerlek, jómadár! Előttém hizegim, hazudni azt tudsz, a hatom mögött megcsalsz ravaszul, mint egy utolsó perdit! — s összorult ököllel támadt a bünyös asszonyra.

A járókelők megálltak. Rövid idő alatt pár száz emberből álló tömeg gyűrtbe a férjet, az asszonyt és az udvarlót. A fogtka a nőnek fogták a pártját, az asszonyok pedig a férj mellett szipotáltak.

— Assz anyon!... Szedje ki a szemem! Nem szégyenli magát? Megcsalja a férjét! Egy ilyen gyerekek!

Erre a férj hátra fordult s a még mindig ott bámoló, kellemetlen helyzetbe jutott udvarlóra rítal:

— Még mindig itt van! Takarodjék innen!

A fiu hebeve metgetni próbálja magát:

— De kérem... kérem én, igazán... nem tudtam...

A férj erre megragadta a karjánál fogva és a röhögő tömeg közé lödította.

Ezalatt rendőr is kerül elő, néhány riportertől kísérve.

Fölírja a nevöket és a lakásukat.

— Hogy hívják magát? — szölt a már távozni készülő fiuz.

István Sándor.

— Mi a foglakozása?

— Üvegfitő vagyok, kérem.

— Hol lakik?

— En kérem a... a...

— Ne dadogjon, hanem mondja meg, hogy hol a lakása? — kiáltott rá a rendőr.

— Ne-ke-m nincs la-ká-som, — hebegi fölül pirulva.

— Ja?! Jöjjon csak velem, majd kap nálunk lakást!

Ezzel aztán osztásra fölszölvítva a tömeget, eltávoznak. Öket követik a megcsalt férj és a bünyös asszony.

A tömeg pár percig némán néz a távozókat után, aztán szétoszlik.

Az esti pedig hull, nehéző olomsúlyú cseppek egyhangyan verik tovább a piszkos járdát. A sarki kofa ismét beburkolódzik szürke kendőjébe s folyik az élet tovább, mintha minden történt volna.

Azt mondják, hogy az érnny a nő legszebb ékessége; t'akkor meg nem ismerék a gyémántokat.

Vannak lányok, akik az egyik udvarlójukkal jó lábom vannak, a másikkal 'mennek', a harmadikkal 'szépek eresztik' és a végén 'búvá maradnak.'

Esetek.

A juhok. — Vadászaton. — A huszáragap. — Göcseji tájszólás. — Udvarias apa.

Egy lendvajárási plébánosnak nagyon iták a hivi a pánták. Eleget mondta nekik, hogy a részes ember pusztítja a pénzt, pusztítja az egészséget, pusztítja a becsületet, a családi békeséget, gyermekeinek a boldogságát, a saját lelke üdvösségét; mind nem használát semmit.

E miatt nagyon ekeseredett s egy alkalommal, mikor az itéletről szózt az evangélium, ekképen beszélt hievehez:

— Majd ha meghalok s az Ur Jézus itelőszéke előtt állok s az üdvözítő azt fogja tőlem kérdezni: Hogyan bántát a rád bízót juhokkal? Azt fogom neki felelni: „Uram Jézus! a kiket rám bíztát, azok nem juhok voltak, hanem disznók!”

Egy helybeli uriember, aki szenvedélyes Nimród, arról ismeretes vadásztársai előtt, hogy igen rosszul ló. A minap is a kőigek szántóföldjézt járták és a mi emberünk most is nyakra-főre tevezti el a lövéseket. Eszrevézt ezt az egyik vadász, egy mindig vigkedélyű, szípkarkó humoros uriember és azt kiáltja egy szomszédjának:

— Nézd, a barátunk már meg királynak érzi magát és ugyancsak gyakorolja a megkegyelmezési jogot!

A huszáragásról beszélgettek a minap egy társaságban. Valaki megjegyezte, hogy ez türhetetlen állapot. És ekeseredetten vetette föl a kérdést:

— Kivánsi vagyok mi lesz, ha ez a drágaság még tovább tart

Erre egy fiskális a következő anekdotát mondotta el:

Egyszer egy szentéletű zsidó, akinek a gondolkodását a nyomorúság egy kissé megzavarta, elhatározta, hogy beszéljen fog az Istennel s megkérdezi, mi lesz már ő vele, meddig tart még az insége, nyomorúsága.

A szegény ember korán reggel a templomba ment, amikor még senki sem volt ott, csak az oltár mögött készülődött a templomszolga a reggeli istentisztelethez. A szentéletű ember nagy bensőséggel és ájtatos fölrendelt lépett az oltárhoz és így szólt:

— Te nagy Isten! Mond meg nekem az ég szerelmére, meddig gyötör még ez a nyomorúság?

— Egy évig! — felelte az oltár mögött a láthatatlan templomszolga.

Az Istennel diskuráló ember folytatta:

— És azután mi lesz?

— Azután megfogod szokni! — felelte a rejtélyes hang.

— Hát úgy vagyunk a huszáragással is — fejezte be az anekdotát az ügydör — a huszáragaság addig tart, amíg meg nem szokjuk.

Sokszor mosolyt fakaszt az ember ajkán a jó göcsejki beszéde, mely tájszólás tekintetében páratlan az országban. Ilyen a következő is: — Szaladj át a gyángyimhoz és kérd el tőle a kalafinyot, mert még csalólkázás előtt be akarok letyenteni.

Ez pedig azt jelenti, hogy: szaladj át az ángyomhoz és kérd el tőle a kenyérsütő-lápatot, mert még napfelkelté előtt be akarok vetni.

Egy vidéki apa, aki csütörtökön négy leánnyal bejött a vásárra, mikor dolgát már elvégezte, bement az egyik vendégöb. Leülnek egy asztalhoz és az apa udvariasan megkérdezi az egyik leánytól:

— No Mari, mit parancsolsz?

Mari: Kérek egy pohár limonádét!

— És te, Irma?

— Én egy csésze tejet kérnék!

— És te, Janka?

— Én kérek egy pohár málnát!

— Hát te, Emma?

Apa: Én meg egy csésze kávét habbal!

— De papa, hiszen öt pohár sört!

— Nem baj, majd megiszom én!

Szerkesztői üzenetek.

Ö. Irga meg a nevézt, mert különben nem közölhetjük. B. L. Levelet írunk. K. I. Kiszorult a jövő hétre. F. J. Nem bírtunk neki helyét szorítani. Dr. T. Gy. Köszönjük.

A dr. Király-féle házban a földszinten egy 2 szobás és egy 3 szobás LAKÁS és egy butorozott szoba azonnal kiadó. Bővebbet a tulajdonosnál

Legközelebb megjelenik a képviselőházban most letárgyalt új

Polgári Perrendtartás

czimű könyv.

Bírák, ügyvédek, kereskedők és iparosoknak nélkülözhetetlen.

Összeállította, magyarázatokkal és szelvényzetekkel ellátta: **Csilléry Dávid** kir. járásbíró

A 400 oldalra terjedő törvénykönyv, mely a legfinomabb papíron zsebben hordható alakban lesz kiállítva, ára **fűzve 6 kor.**

Megrendelhető: 2 2

Manyak és Tóth könyvkiadókná NAGYKAROLY és minden hazai könyvkereskedőnél.

Kőműves és ácsmesteri

vizsgára biztos sikerrel előkészít 2 hónap alatt

Mitró J. J. építész Nagykanizsa Rákóczi-utca 16. sz.

STOCK-COGNAC
Medicinal

szavatolt valódi borpárlat

Camis és Stock

gőzpároló telepéből

BARCOLA.

Cognac-gőzfőzde, állandó hivatalos vegyi ellenőrzés alatt.

Kapható minden jobb üzletben.

Vasuti menetrend.

Érkezés.

Zalaegerszeg felől:	Reggel 6 óra 25 perckor
Délután 2	" 17 "
Este 8	" 27 "
Csáktornya felől:	Reggel 6 " 55 "
Délután 2	" 03 "
Délután 5	" 21 "

Indulás.

Csáktornya felől:	Reggel 6 óra 34 perckor
Délután 2	" 27 "
Este 8	" 43 "
Zalaegerszeg felől:	Reggel 7 " 10 "
Délután 2	" 18 "
Délután 5	" 36 "

A legjobb magyar

szakácskönyvek

igen jufányos árban kaphatók BALKÁNYI ERNŐ könyvkereskedésében Alsólendván.

Alkalmi ajándékok

Névnapi és alkalmi ajándéknak legalkalmasabbak

az arany-és ezüst-ékszer, valamint a China-ezüst disztárgyak,

melyek dus választékban, olcsó árak mellett kaphatók nálam.

Nagy raktár falí-, ébresztő- és zseborákban, arany és ezüst láncokban, valamint látszereszei cikkekben. Javítást elvállalok!

MAYER ÖDÖN óras és ékszerész

Alsólendva, Főutca, Balkányi Ernő-féle házban.

ÉRTESÍTÉS.

Értesitem a nagyérdemű közönséget, hogy miután a kolerajárvány megszünt, az ország határa a zárlat alól foloidatott s így én a közvetítést

a pettaui városi gőzmosóda számára tovább folytatom.

Midőn a leglelkismeretesebb kiszolgálásról biztosítom a közönséget, szives megbízást kérve, vagyok kitünő tisztelettel

FREYER FÜLÖP, Alsólendva.

Az Alsólendva-Vidéki Takarékpénztár

hetibefizetési betét- és előleg üzletágának

XIV. csoportját

1911. évi január hó 25-én nyitja meg.

Alsólendva-Vidéki Takarékpénztár Igazgatósága.

Pollitzer sérv-ambulatorium

nyilvános orvosi rendelő-intézet sérvbajosok, ferdennöttek és amputáltak részére

Budapest, IV. Kossuth Lajos-utca 8. félcmltet.

Az intézet szakorvosa bármikor teljesen díjtalanul rendelkezésre áll. Az orvosi vizsgálat igénybevétele vásárlásra nem kötelező.

Orvosi ellenőrzés! Mérések árak!

Egényi speciális kezelés!

— Szabadalmazott sérvkötők már 5 koronától feléle.

Vidéki megrendelések az intézet szakorvosa által lelkismeretesen felülvizsgáltatnak s pontosan és a legnagyobb titoktartás mellett eszközöztetnek.

Hygienikus cikkeket a legfinomabb minőségekben, orvosiag ajánlva és sterilizálva. — Feltehetően megbízhatóak Tucatonkint 2-6 koronáig.
Ugyanott most jelenleg meg: „Az ember egészsége” című orvosi mű, mely kizárólag a sérvbajjal, annak ellenszereivel és kezeléseivel foglalkozik. E munkát bármikor díjtalanul és zárt körben kívüli meg az intézet igazgatósága.

02—46

Egy jó erkölcsű fiu

5—5

tanulónak

felvétetik MAYERCSÁK BÉLA fűszerkereskedésében Csáktornya

60 hold hegyi szőlőm

terméséből ELADÓ 400 hectoliter 1909-iki, 400 hectoliter 1910-iki és 60 hectoliter 1908-iki **fehér FAJBOR**.

A borok pincében megizlelhetők.

Miután az itteni censált pincéből kitöltöttem, mellőzni kerek minden közvetítést, mivel az amogy is drágítja a bort. — Mindaddig, míg a jövő évben a „Zalaegerszegi hegyközység” meghatalmazott ügynöksége meg nem alakul, mely egyedül lesz, hivatta a csakis a termelőnek 6-7000 hectoliter évi termését értékesíteni, minden más ügynököt mellőzők.

PÁSLEK LAJOS

3—2

nagytermelő ZALAEGERSZEG.

5900

közj. hit. bizonyítvány orvosoktól és magánosoktól igazolja, hogy a **KAISER-féle Mell-Karamella** három fenyővel

Köhögés

rekedség, hurut, elnyálkásodás és gőrcsős köhögés ellen legbiztosabban használhatók.

Csomagonként 20 és 40 fillér, dobozban 60 fillérért

kapható Alsólendván Fuss F. Nándor gyógyszerüzletében.

15—9

FIX FIZETÉS

és magas jutalek mellett alkalmazunk vidéki ügynököket sorsjegyek részletfizetésre való eladásához. Havonta elérhető jövedelem 300-600 korona. **Hecht Bankház R.-T.** Budapest, Ferenciek-tere 6. 12-11

Kincses Kalendárium

megjelent és kapható

Balkányi Ernő könyvkereskedésében Alsólendván, Fő-úton.

Hirdetmény.

Lendvahosszifalú község közbirtokossága nevében ezennel közhírré teszem, hogy a közbirtokosság tulajdonát képező

korcsmá-épületek,

3-3

a hozzátartozó egy darab szántóföld és konyhakert 1911. évi január hó 8-án délután 1 órakor a helyszínén 6 évre haszonbérbe adatnak. A bérelni szándékozók az elnöknel jelentkezhetnek.

Lendvahosszifalú, 1910. decz. 8-án.

GÖNCZ JÓZSEF elnök.

Vendéglősök és szállodások figyelmébe!

Vann szeretném a t. vendéglős és szállodás urakat értesíteni, hogy az **ELSŐ MAGYAR RÉSZVÉNY-SERFŐZŐDE**

képviselőt Alsólendva és vidéke területére átvettem

és állandóan raktáron tartom a következő legjobbknak elismert **söröket**: Ászok sör (világos és sötét), Király sör (világos), Kiviteli márciusi sör (bajor módszer szerint, sötét), Udvari sör (a la pilseni), Kétszeres márciusi sör (világos és sötét), Fojtott Bak-sör stb.

Ugyanezen sörök naponként frissen palackozva 25-50 üvegenként ládákban is kaphatók a legutányosabb árak mellett.

10-4

A t. vendéglős és szállodás urak szives pártfogását kéri tisztelettel **Mayer Ödön, Alsólendva.**

BUTOR!!

Asztalos és kárpitozott, valamint vas- és rézbudtorok nagy raktára.

Schwarz Lipót Varasd.

Legolcsóbb, legelőnyösebb bevásárlási forrás teljes menyszegszonyi kelengyék, szállodák, vendéglők és magánosok részére.

Képes mintakönyv kívánatra ingyen!

02-51